

(Tiếp theo trang số 1)

“Cứu con với, Thượng-Đế ơi! Cứu con với, Thượng-Đế ơi! Thành-linh giữa không-gian mờ tối vang lên: “Con muốn Ta làm gì?” Anh ta cầu-khẩn: “Cứu con với, cứu con với, Thượng-Đế ơi!” Tiếng vang vọng lại: “Con có tin Ta cứu được con không?” Anh lập-tức đáp: “Con tin chứ, dĩ-nhiên là con tin...” Tiếng vang trời giộng, “Vậy thì con hãy lập-tức cắt đứt sợi dây đang treo con đi...”

Trưa hôm sau, đội cấp-cứu tìm thấy nạn-nhân đã bị chết vì lạnh, và thi-hài treo toòng-teng bởi sợi dây cột vào đai an-toàn ngang hông. Và bàn tay của anh nắm chặt-cứng sợi dây thừng...

Biên-bản của đội cứu-cấp, cũng đã ghi nhận rằng, thi-thể của người leo núi đã bị treo, cách mặt đất chỉ hơn ba thước tây mà thôi.

Trong trường-hợp này, có lời phán-dạy của Chúa trong Thánh-Kinh rằng, “Hỡi kẻ đại-khờ! Anh muốn biết đức-tin không có hành-động là vô-ích không?... Xác không hồn là xác chết, đức-tin mà không hành-động cũng chết như vậy.”(Gia-cơ 2:20,26)

Người leo núi trong câu chuyện nói trên, anh ta có lòng tin nơi Thượng-Đế, nhưng anh ta không hành-động theo mệnh-lệnh của Thượng-Đế, nên anh ta đã chết một cách không thích-dáng.

Na-A-Man, quan tổng binh của vua Sy-ri, là người có quyền-thế, vốn mạnh-mẽ và bạo-dạn, song lại bị bệnh phung. Người có một đứa tơ gái rất trung-thành mách-bảo rằng, trong dân Ysorarên có tiên-tri Ê-li-sê có thể giải-cứu chủ mình khỏi bệnh phung. Na-A-Man tin theo lời tố gái, bèn đi đến cùng Ê-li-sê. Ê-li-sê sai một sứ-giả ra bảo: “Hãy đi, đến sông Giô-đanh tắm bảy lần, thì da-thịt người sẽ lành và được sạch bệnh”... vậy, Na-A-Man đi xuống, tắm mình bảy lần dưới sông Giô-đanh, theo như lời của người Đức Chúa Trời. Da-thịt ông bình-phục trở lại, và ông được sạch bệnh(2 Vua 5:1-3,14).

Nếu Na-A-Man không làm theo lời của sứ-giả Ê-li-sê đã bảo, thì bệnh phung của Na-A-Man đã không được sạch. Và nếu Na-A-Man chỉ tắm có sáu lần, thì bệnh phung của ông cũng không được chữa-trị. Điều đáng mừng là Na-A-Man đã làm đúng theo lời sứ-giả của Ê-li-sê một cách trọn- vẹn và ông đã được phép-lạ của Chúa chữa bệnh.

Hỡi các tín-nhân Cơ-Đốc, nếu chỉ có lòng tin, mà không hành-động theo mệnh-lệnh của Chúa phán dạy, quả thật đức-tin đó không có giá-trị gì đối với Chúa cả. Vì đức-tin đồng-công với các hành-động, nhờ có hành-động mà đức-tin mới được kiện-toàn trong chương-trình cứu-độ của Chúa. “Không phải hễ ai nói với Ta: Lạy Chúa, lạy Chúa đều sẽ vào nước Thiên-Đàng đâu, nhưng chỉ những người làm theo ý-muốn của Cha Ta ở trên trời mà thôi.”(Mat-thi-ơ 7:21). Amen

ĐƠN-GIẢN VÀ PHỨC-TẠP

⊕ Khi còn nhỏ thì đơn-giản, lúc lớn lên trở nên phức-tạp.

⊕ Khi nghèo-khó thì đơn-giản, lúc giàu-có trở nên phức-tạp.

⊕ Khi thất-thế thì đơn-giản, lúc có địa-vị thì trở nên phức-tạp.

⊕ Tự nhận bản thân đơn-giản, đánh giá người khác phức-tạp.

⊕ Thật ra, thế-giới này rất đơn-giản, chỉ có lòng người là phức-tạp. Suy cho cùng, thì lòng người cũng đơn-giản, chỉ có quyền-lợi chi-phối nên con người mới trở nên phức-tạp.

⊕ Con người đơn-giản thì vui vẻ. Nhưng người vui vẻ đếm được mấy người. Còn người phức-tạp thì phiền-não. Nhưng người phiền-não lại quá nhiều.

⊕ Trong cuộc đời mỗi người, đều không thể tránh khỏi những lúc buồn-phiền hay lo-lắng, thậm-chí là đau-khổ.

⊕ Người vui vẻ, không phải là không có sự buồn-phiền, mà là người không để cho những nỗi buồn và niềm đau khống-chế tâm-hồn mình.

⊕ Thật ra, đau-khổ không hề đáng sợ, điều đáng sợ là ngay cả trái tim cũng phản-bội bản-thân mà đứng về phía đau-khổ.

⊕ Muốn quản-lý tốt tâm-trạng của bản-thân, thì cần phải quên đi những điều làm mình không vui, đừng coi trọng những mâu-thuẫn và sự hiểu-làm phát-sinh trong cuộc sống, mà hãy xem đó như là một yếu-tố giúp chúng ta mài-dũa đời sống tâm-linh của mình vững-chắc hơn. Chỉ có như vậy thôi, thì nỗi đau-khổ của mình sẽ trở thành như gió thoảng mây trôi mà thôi.

⊕ Nên nhớ điều này: “Tôi làm được mọi sự là nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi”(Thánh Phao-Lô. Philip 4:13).